

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Ljudstvu pravice!

Slabe nasledke ima, ako delajo stariši razloček med svojimi otroci, ako nekaterim izkazujejo večjo ljubezen, drugim manjšo ali pa jih včasih celo prezirajo. Otroci, katerim se je dajala prednost, postanejo prevzetni in se radi povzdignejo tudi nad svoje stariše; otroci pa, katerih stariši niso imeli radi, tudi svojih starišev ne ljubijo, ampak so napolnjeni mržnje do njih in kljubovalnosti. Pametni stariši izkazujejo vsem svojim otrokom enako ljubezen.

Neenakost v državi in deželi.

Kakor živijo in delajo otroci za svoje stariše, za svojo rojstno hišo, tako delamo in živimo državljani za državo, deželani za deželo. In kakor otroci pričakujejo od svojih starišev nekake ljubezni, nekakih dobrot, tako tudi državljani in deželani pričakujemo, da nam dajeta država in dežela nekatere pravice. Res je, da država in dežela dajeta svojim podložnikom nekatere pravice, a žal, da ne dajeta vsem enakih pravic. Največja in najimunitnejša pravica vsakega državljanca je pač, ako sme voliti poslance, po katerih se delajo postave. Te pravice pa ne dovoljujejo država in dežela vsem podložnikom na enaki način. Posebno ljudstvo, ki si mora z žulji služiti svoj kruh, ki

mora s težkim delom skrbeti za svoj obstanek, nima toliko pravic, kakor bogataši in študirani ljudje.

Neenakost v štajerski deželi.

Največ naših naročnikov in ljubih čitateljev živi na zelenem Štajerskem, za to si hočemo ogledati, kako so kaj tukaj pravice in nepravice med ljudstvo razdeljene. Štajerski deželni zbor, v katerem se sklepajo deželne postave, šteje 63 poslancev in sicer sta knezoškof mariborski in graški ter ravnatelj vseučilišča v Gradcu; nadalje volijo grajščaki 12, mestjani 19, kupčijske zbornice 6 poslancev. Med grajščaki smejo voliti samo isti veleposestniki, kojih posestva so vknjižena v takozvani deželni deski, zato je grajščinskih volilcev le prav malo, le par stotin. A vendar smejo voliti 12 poslancev. To je preveč, s tem dobijo grajščaki preveč moči v deželi. Veleposestniki, ki včasih plačujejo ogromne davke, a niso v zastarani deželni deski, pa ne smejo voliti z grajščaki, ampak z meščani ali pa s kmet-skimi volilci. Enim se torej dajejo neke pravice, drugim se jemljejo. Za to je edina pametna zahteva, da se naj grajščakom njih predpravitve vzamejo in naj imajo enake pravice z drugimi veleposestniki! To vendar ni nobena zasluga, ako je kaka grajščina bila v starih časih vknji-

žena v deželno desko. Kjer pa ni zaslug, tam tudi ni treba posebnega plačila.

Kupčijska zbornica v Gradcu in Ljubnem volita vsaka po 3 poslance, torej skupaj 6 poslancev. To je posebna predpravitve trgovskega stanu! Zakaj se dajo ravno trgovcem predpravitve? Trgovci sme voliti v mestni ali kmetški skupini, zraven pa še dobiva svoje zastopnike tudi iz svojih zbornic. Nam je sicer vzor ustave, da stanovi pošiljajo svoje zastopnike v postavodajalne zbornice, vendar dokler nimajo drugi stanovi takih pravic, zakaj bi jih morali imeti ravno trgovci. Ali je trgovski stan boljši stan nego kmetški in delavski stan? Ali niso vsi enako koristni za deželo? Zato pa je zopet le to edino pametna zahteva, da s predpravicami proč, a vsem enake pravice, vsem tudi enako volilno pravico!

Mestjani volijo v štajerski deželni zbor 19, kmetje pa 23 poslancev. Zdi se, kakor da bi bilo to pravično razdeljeno, toda to se samo zdi. Poslušajmo! Mesta in trgi na Štajerskem imajo 367.809 prebivalcev, kmetške občine pa 988.249. In teh 988.249 prebivalcev dobi v deželni zbor samo 23 zastopnikov, onih 367.809 pa že 19 poslancev. In zraven še je treba pomisliti, da so poslanci iz kupčijskih zbornic tudi

Trije vinski bratje.

V gostilni »pri divjem golobu« so sedeli nekoč trije vinski bratje. Predno pa so odšli, so se vadjali, da bode moral prihodnji večer tisti plačati 10 litrov vina, kateri danes, ko pride domov, ne bode storil tega, kar mu bo žena velela.

Drugi večer se zopet snidejo. Tedaj vpraša drug drugega, je-li storil to, kar mu je žena zapovedala.

Najprej pripoveduje pek: »Ko sem sinoči prišel domov, sem iskal posteljo, a zadel sem v ničke, polne testa. Tu pa moja ljuba žena tako zakriči, da se mi je začela kar koža ježiti: »O ti stari neotesanec, vleži se še nazadnje v testo! To zapoved ženino sem moral spolniti vsled pogodbe. Kakor sem dolg in širok, sem se vlegel v testo in še le potem sem se spravil v posteljo.«

Nato pripoveduje brivec: »Ko sem včeraj zvečer prišel domov, sem prevrgel v sobi stolec. Žena mi je zaukazala, naj vržem stolec skozi okno. To njeno zapoved sem spolnil in šel sem k počitku.«

Nazadnje še govori krojač: »Sinoči domov prišedši sem se spodtaknil na pragu in zaloputnil v vrata. Naenkrat sem začul glas žene: »Da bi si še vendar vrátil zlomil!« No, tega pa vendar nisem mogel spolniti in zato sem zgubil stavo. »Divji golob«, prinesi 10 litrov za moj vrati!«

Pomagal si je.

Leta 1890 stópil je v kadetnico na Dunaju sin bogatih starišev, z namenom, da bi postal častnik ali oficir, kajti učenje na gimnaziju mu ni šlo nič kaj od rok. Takoj v začetku šolskega leta odpravi se mladi kadet nekega dne na tihem v bližnjo gostilno ter si tukaj za denar, ki si ga je prinesel od doma, privošči po svoji dobri volji jedila in pijače. Toda smola, koj prvokrat ni imel sreče na tej prepovedani poti. Komaj je namreč stopil iz gostilne na ulico, kar zagleda prihajati naravnost proti sebi ravnatelja kadetske šole; našega mladega kadeta preleti strah in groza, kajti vedel je, da bo ga stala ta majhna južina, katero si je bil privoščil, najmanj 24 ur zapora. Vojaški zakoni so namreč

sila strogi, a dijakom-kadetom pa je strogo prepovedano v gostilne zahajati, razven če bi šli s svojim očetom ali s kakim bližnjim sorodnikom.

Kako si je torej pomagal iz te velike zadrege naš kadet? Pomisljati dolgo ni vtegnil, in zato se kar na mah odloči, stopi k gospodu, ki je ravno mimo njega šel, prime ga za roko ter se ga trdno oklene, proseč ga, naj mu dovoli tako dolgo z njim iti, da prideta mimo kadetskega ravnatelja. Tuji gospod se nasmeje ter mu dovoli. Ko pa sta prišla mimo ravnatelja, zahvali se kadet nepoznanemu gospodu, prosi ga za odpuščanje ter se mu potoži, češ, da je šel po tej prepovedani poti v gostilno le radi tega, ker od doma ni vaju tako slabe hrane, kakor jo dobiva v kadetnici, ter se je hotel vsaj enkrat spet pošteno do sitega najesti. Toda stopivši iz gostilne zagleda svojega ravnatelja, in ker je dobro vedel, da bi mu to srečanje neslo najmanj 24 ur zapora, predrznil se je okleniti tega gospoda, hoteč s tem natvezati ravnatelju mnenje, da je bil v gostilni s svojim stricem ali kakim sorodnikom. Le tako bi bilo mogoče, da

sami meščani, grajščaki pa navadno potegnejo z meščani. Vsled tega smemo reči, da imajo meščani in tržani mnogo več pravic, nego pa kmetijski stan in delavsko ljudstvo po deželi. Tudi tukaj smo torej opravičeni zaklicati, proč s pravicami meščanov in tržanov, vsem enako volilno pravico!

Vsi možje naj volijo!

Enako volilno pravico torej zahtevamo ter ugovarjamo proti predpravicam, ki jih uživajo v naši deželi grajščaki, meščani, tržani in kupčijski stan. A kakor smo že v uvodu rekli, da niso modri stariši, kateri samo nekatere otroke ljubijo, druge pa prezirajo, tako tudi ni dobro, ako dežela samo nekaterim daje volilno pravico, druge pa popolnoma izključuje. Vsem moškim sodeželanom, ki so dosegli gotovo starost in so na svojem imenu neomadeževani, naj se da pravica, voliti v deželni zbor! Zdaj se daje pravica samo tistim, ki plačujejo 10 K direktnega davka. Ta določba naj pade, kajti vsak priden deželan plačuje davke, bodi si že direktno ali indirektno, vsled tega naj ima tudi vsak pravico voliti v deželni zbor. Mi zahtevamo potemtakem, naj se da za deželne volitve splošna volilna pravica!

Naravnostna, direktna volitev.

Še jedno krivico moramo omeniti in zahtevati, da se odstrani. Kdor ima med grajščaki, meščani ali tržani volilno pravico, imenuje kar naravnost moža, katerega hoče imeti za poslanca. Kmetje pa seveda, te imajo nekateri za ljudi druge vrste! In tem se ne dovoli kar naravnost, kar direktno voliti poslanca, ampak ti še volijo najprej volilne može, in ti možje še le smejo potem iti v kak oddaljen kraj na volišče, da tam volijo kmetkega poslanca. Proč s to krivico! Kakor meščan in tržan smeta doma in naravnost imenovati svojega poslanca, tako naj sme tudi kmet! V domači občini naj naravnost voli svojega poslanca!

uteče kazni. Zahvali se torej še enkrat gospodu, prikloni se spodobno ter odide svojim potom.

Drugi dan bil je kadet pred ravnatelja pozvan in ta ga vpraša: »Kdo pa je bil tisti gospod, s katerim ste šli včeraj roko v roki, ko smo se tam pred gostilno srečali?«

»To je bil moj stric«, odgovori kadet, ki ni poznal tujega gospoda.

»Tako, tako!« — meni ravnatelj — »od kedaj pa je njegova cesarska visokost Karol Ludvik, brat cesarjev, vaš stric?«

Kadet je postal ves trd, kakor bi ga kap zadela, a ravnatelj ni dobil nikakega odgovora. Zato pa reče sam čez nekoliko časa: »Njegova cesarska visokost je zapovedala, da vam je kazen za ta prestop naših postav odpuščena, in sicer radi vaše odločnosti in srčnosti, katero ste včeraj pri tej priliki pokazali. Naloženo mi je tudi, vam naznaniti, da vam je njegova cesarska visokost zdatno zboljšala hrano ter hoče za vas skrbeti tako dolgo, dokler bode kadet; kajti pričakuje se od vas, da si bode vselej tudi proti sovražnikom znali tako odločno in hitro pomagati, kakor ste to storili včeraj.«

Lz medj. prevel Fr. O.

Nemci spreminjajo volilni red!

Nemški poslanci imajo v našem deželnem zboru večino. Ti pač čutijo, da kakor se sedaj voli v deželni zbor, to ni prav! Za to so prinesli v deželni zbor predlog o spremembi volilne postave. Toda čujte in strmite! Ta predlog je tako ukrojen, da hasni samo grajščakom, meščanom in tržanom ter trgovcem. Vse predpravice, ki jih imajo ti stanovi in ki smo jih zgoraj našeli, vse so se ohranile v predlogu nove volilne postave. Da pa bi se vsaj nekoliko lahko pobahali, da so za razširjenje volilne pravice, predlagajo novo skupino volilcev, ki bi si naj izvolili 7 poslancev. V tej skupini, tako zvani četrti kuriji, naj bi smel voliti vsaki mož, ki je neomadeževan in ki je že dopolnil 24 let. To bi nekaj bilo! A kaj so Nemci nadalje naredili? Rekli so, od teh sedem poslancev naj si mesta in trgi izvolijo 3, kmetje pa 4, zraven pa še damo meščanom v meščanski skupini 2 poslanca več, en glas damo tudi ravnatelju tehnike v Gradcu in vse predpravice grajščakov, meščanov, tržanov in trgovcev pa pustimo pri miru! Evo jo, pravičnost nemške večine! Na eni strani nekaj da, a na drugi strani si dvakrat več vzame!

Kaj Slovenci rečemo?

Mi spodnještajerski Slovenci nočemo o takih spremembah, kakor jo želi nemška večina, nič vedeti! Mi želimo, da se za štajerski zbor upelje enaka, splošna in naravnostna volilna pravica! Proč s predpravicami, živel pravica, živel kmetijski in delavski stan, živel slovenski narod!

Politični razgled.

Kmetje, plačujte, plačujte! Naš štajerski deželni zbor, v katerem imajo Nemci večino, ta Vam zna skrbeti za kmeta! Oh, kmet, ljubi kmet, tako kliče, kakor nekaj »Štajerc.« Kmetje, Vi sedaj gotovo mislite, da je deželni zbor spremenil lovsko postavo, da boste smeli tudi zajca ubiti, ako ga zgrabite, da Vam gloda drevesa, ali fazana, kadar Vam uničuje silje? Vi mislite, da deželni zbor težko premišluje, kako bi se pomagalo Vašim opešanim vinogradom? Vi mislite morda celo, da Vam hoče deželni odbor uravnati Pesnico, Sotlo, Dravinjo, Mislinjo in druge reke ter potoke, ki Vam delajo tako velikansko škodo? Ah, Vi se motite, dragi kmetje, Vi se motite! Za take reči naš deželni zbor nima časa. Pač pa je sklenil, ali se že posvetoval, da ptujski meščani dobijo novo dekliško meščansko šolo, katero bo plačevala dežela, da celjski meščani dobijo novo dekliško meščansko šolo, katero bo plačevala dežela, da mariborski meščani dobijo žensko učiteljsko, katero bo tudi plačevala dežela. Meščanske šole, ki bi jih plačevala dežela, zahtevajo nadalje tudi Voitsberg in Judenburg! Tako se za Vas dela! Vi boste tudi plačevali! Zato mi pravimo: proč od Gradca, slovenski Spodnji Štajer naj dobi lastno upravo, s svojim denarjem naj upravlja svoje zadeve. »Štajerc« seveda o vsem tem molči, on mora molčati, kajti njegov krušni oče, pek Ornik, je tudi poslanec mesta Ptuj in vleče z nemško večino. Zdaj »Štajerc« molči, ob času volitev pa bo prihitel zopet h kmetu ter vzdihoval: Ljubi kmet, ah, ljubi kmet!

Kardinal Kopp in Poljaki. Razni poljski listi poročajo, da je kardinal Kopp minole dni delil v Tešinu sv. birmo. V pondeljek po birmi je imel izpred oltarja nemški govor do vernikov. Na povelje kardinalovo je moral potem eden duhovnikov ta govor prevesti tudi na poljski. Tu so začeli navzoči Nemci ugovarjati, na kar se je kardinal dvignil s prestola, stopil pred oltar in je odločno zavrnil razgrajanje, pozvavši jih, naj oni poljsko propoved poslušajo z isto mirnostjo, s katero je druga poslušala nemško propoved. Kardinal je povdarjal, da v cerkvi imajo vsi enake pravice, kakor bi morali biti enakopravni tudi zunaj cerkve — kakor kristjani, ljudje in kakor državljani. Kajpada bodo kat. cerkvi sovražni ljudje še nadalje lagali, da je katoliška cerkev — sovražna Slovanom.

Mestne volitve v Rimu. Zmagala je katoliška stranka z vsemi 17 kandidati. Poleg teh so prodrli zmerni liberalci. Propadli so ravno najbolj zagrizeni nasprotniki katoličanstva.

Trozveza, t. j. zveza med Avstrijo, Nemčijo in Italijo, se je obnovila. Zato pa morajo davkoplačevalci skladati milijone za nove topove.

Dveletna vojaška služba. Na Francoskem bo v prihodnje trajala vojaška služba le dve leti. Ker pa se število vojaštva ne bo zmanjšalo, bo moralo vsako leto pač več mladeničev pod vojaško kapo in stroški se ne bodo mnogo zmanjšali. Katoliški politiki zahtevajo, naj se vojaštvo sploh odpravi in naj se prepri med državami rešijo od svetovnih sodišč, katerim bi predsedovali sv. Oče.

Gospodarske stvari.

Cepljenje na speče oko ali okuliranje.

Spet se je za marljivega sadjereja približal čas požlahtnjevanja sadnega drevja. In požlahtnjevanje na speče oko je najpreprostejše in najboljše cepljenje. Prednost tega cepljenja pred vsakim drugim cepljenjem obstoji v tem, da je tukaj rana mala in tako tudi prej in lažje zaraste. Tudi se to cepljenje na jednom in istem divjaku lahko zvrši večkrat, kakor n. pr. v slučaju, ako se prvo oko ni prijelo, lahko potem zopet cepimo. To cepljenje je tudi najbolj po ceni, ker tukaj ne potrebujemo družega, kakor oster cepilni nožič in pa potem liče za vezanje. Cepiti moramo tedaj, ko je stopilo drevo v drugi sok, to je koncem julija, potem v avgustu in septembru.

Ko smo si vse pripravili za cepljenje, gremo na delo, in napravimo na divjaku, kolikor mogoče pri tleh, rez v podobi T. Nato vzamemo cepič, ki pa smo mu prej odstranili listje, tako da je ostal le pecelj, za katerega primemo in vsadimo izrezano oko v divjak. Oko, katero mislimo izrezati, mora biti dobro razvito. Zategadelj je najboljšje, ako vzamemo le tiste, ki so na sredi, ker prve so že preveč lesene in niso lepo razvite, na koncu so pa premehe in bi se nam posušile. Oko se izreže tako, da ostane še zraven nekoliko lesa. Ko smo potem v napravljeni rez zasadili oko, povežemo previdno rano z ličjem. V teku 14 dni se že vidi, ali je cepljenje prijelo ali ne. Ako se je prijelo, je odpadel pecelj ali pa se še celo slabo drži. Oko je po-

stalo debelje in ohranilo zeleno barvo. Pri teh pa, kjer se cepljenje ni prijelo, je oko suho in pecelj se ga prav močno drži.

Izreja in krma molzne govedi.

Mlekarstvo ni le najlepše, ampak tudi najhitrejšo sredstvo, s katerim zamoremo živinorejo bolj dobičkonosno storiti. Podlaga dobremu mlekarstvu je umna živinoreja. Naloga kmetovalca je toraj izrejevati dobro molzno goved; pri tem pa seveda ne sme prezirati onih lastnosti živali, koje so mu znamenje lahkega in hitrega opitanja. Ko bo krava postala za molžo slabše, je treba tedaj misliti na njeno primerno opitanje in prodajo.

Kljub vsej naši slabi živinoreji, se nahaja v naših čedah precej dobrih molznic, kar priča, da je dana vsakemu govejemu rodu moč, izrediti izmed svoje sredine dobre plemenite molznice. Žalibog, da se ta moč radi nepravilnega plemenjenja in reje poizgubi poprej, predno se do dobrega udrži.

Izvolitev plemenskih živali z ozirom na dobre lastnosti je vsikdar najimenitnejši pogoj umni živinoreji. Rečeno velja posebno pri živalih moškega spola, ker oni prenašajo svoje lastnosti na največ potomcev. In ravno pri izbiri plemenskih bikov grešijo naši gospodarji najbolj in za podedovane lastnosti se se pa niti ne zmenijo. Sicer je že to precejšen napredek v živinoreji, ako se plemenske krave in biki dobrih, skušenih plemen vpeljujejo, vspah bode pa le tedaj popoln, ako kmetovalci za vtrjenje nove krvi sami vse potrebno storé, ter vzgledno izreajo svojo živino.

Pri volitvi plemenskega bika moramo gledati, da je dobrega plemena, ter da ima kolikor mogoče vsa dobra zunanja znamenja, katere zahteva umna živinoreja. In te znamenja so: Širok zadnji, pa lahek prednji del; tanka koža in primerno drobni rogovi, bister pogled in krotka kri. Ako si kmetovalec bika izredi sam, naj si izbere zato najboljše tele in sicer od take krave, ki mu je po dobrih lastnostih najbolj znana; isto velja tudi o izreji dobrih molznic.

Kar se tiče zunanjih razmer dobre molznice, velja sledeče: Iz velike posode izteče veliko in zato je vime najznamenitnejše znamenje. Koliko bolj na široko se vime po trebuhu razprostira in kolikor bolj se vidijo takozvane mlečne žile, toliko več mleka je pričakovati. Koža dobre molznice je tanka, dlaka svetla, kosti in rogovi drobni, život pa okrogel. Kar se tiče velikosti krav, skušnja uči, rediti plemenitnejše velikosti in teže.

H krmljenju molzne govedi dodamo še sledeče: Mladi govedi naj se vsaj do končanega prvega leta k senu ali otavi daje razdrobljeno žito ali sočivje, ker to razvoju mladega zelo pospešuje.

Krma molzne živine mora biti zadostna, nikdar pa tolika, da bi se krave pričele debeliti. Kmetovalec krmi seveda le s tem, kar ima, dobrega sena pa molznim kravam nikdar ne sme manjkati, ampak naj znaša vsaj četrtino cele krme. Zelo kisla ali gnijala krma molznim kravam vedno škoduje. Tudi sol se zmira potrebuje, in to tem več, čim težje je krma prebavljiva. Vsa prememba krme naj se polagoma vrši. Pri krmljenju naj vlada vsikdar in povsod največji red in

s naga. Posebno naj ne primanjkuje zdrave pitne vode.

Kmetski stan, je srečen in vesel stan.

Naš Gospod in Zveličar sam je velik ljubitelj kmetskega stanu. Svoje zveličavne nauke je prav pogostokrat pojasnjeval s prilikami, ki jih je vzel iz kmetskega življenja.

Povedal je priliko o sejalcu, ki je šel sejati svoje seme, o vinogradniku, o dobrem pastirju, o obilnem ribjem lovu, o zakladu, ki je bil skrit na njivi, o pšenici, med katero je hudobnež ljuliko prisejal itd. Ko govori o previdnosti božji, pokaže na lilije, ki so krasno oblečene, pa ne sejejo in ne žanjejo in so lepše oblečene ko Salamon v vsej svoji slavi.

Kmetska opravila so vesela. Res, da moraš veliko in težko delati, večkrat moraš delati v dežju in slabem vremenu; pa tvoja delavnica je najlepša in najbolj zdrava: tvoja delavnica je njiva. — Kako veselo je pogledati po njivi, ko nevidna božja moč žene iz zemlje, kar si usejal ali posadil; tvoja delavnica je cveteči travnik, vinograd, zelen gozd, kratko rečeno, tvoja delavnica je v lepi naravi. Tiči pojejo okoli tebe in lepi pisani metuljčki se zibljejo okoli. — To življenje je veliko srečnejše, kakor je življenje po pisarnah. To je čisto drugo življenje, kakor je življenje po fabrikah, kjer se kadi in praši in po olju diši in tako ubogemu delavcu zdravje spodkopava, posebno če je še v mladih letih, in kadar mora delo pustiti, pa je nesposoben za druga opravila. Kmetsko življenje je tudi čisto drugo življenje, kakor je življenje po jamah v premogokopih in rudokopih, kjer moraš globoko pod zemljo, ločen od dobrodejne solne svetlobe v enomer kopati, zraven tega pa si še v nevarnosti, da se ti kaj ne pripeti.

Kmetska opravila ohranjajo človeka pobožnega; ga vedno spominjajo, kako je človek odvisen od Boga. On vidi, da je zastoj sejati in orati, saditi in zalivati, če Bog ne da solnce in dežja. On vidi, da nič ni, kateri seje in sadi, ampak Bog, kateri daje rast. On vidi, da je na božjem blagoslovu vse ležeče. Zato pa tudi najdemo med kmeti vedno več pobožnih ljudi, kakor med drugimi stanovi. Uradnik potegne svojo plačo, ko je mesec pri koncu, in nekateri celo pozabijo na Boga in mislijo, da ga ne potrebujejo. Molitev imajo marsikateri za nepotrebno zgubljenje časa. Kmet pa daje Boga, kar mu gre, ko vidi kako smo od njega odvisni.

Pri vseh teh naštetih ugodnostih je kmet res pogostokrat ubog, ima slabo hrano, slabo obleko, slabo stanovanje, tistih mestnih iger in veselic ne pozna. Zopet pa ima to dobroto, da ne čuti marsikaterih potreb, ki jih ima razvajen meščan. Sv. Avgustin pa pravi: Tisti človek je najbolj srečen, ki čuti najmanj potreb. Moder kmet se drži kmetske priprostosti: hrano ima tisto, katero sam pridelava, ima priprosto obleko. Škoda da v zdajšnjem času doma premalo ali pa nič obleke ne pripravi. Kmet lepo počiva nedelje in praznike in jih posvečuje. V njegovi soseski ni trgovine z južnim sadjem, ni nobene sladničarnice, kakoršne so po mestih, nihče mu v hišo ne prinaša

povabil na koncerte in ples, vsega tega ne pozna in tudi ne pozeži.

Kmetski stan je res vesel stan, imejte veselje do kmetskega stanu in do kmetskih opravil. Skrbeti je treba za kmetsko izobrazbo, poprijeti se umetnega gospodarstva, da se bo mu v gmočnem oziru boljše godilo. Zato treba v roke vzeti dober list in dobre knjige; ker nimamo takih strokovnih šol, se moramo tem bolj posluževati listov in knjig.

Kakor je kmetski stan vesel, dokler se lepo svete vere drži, ravno tako pa je nesrečen, če se loči od Boga, nesrečen bolj, ko marsikateri drugi stan. Delo brez Boga je brezuspešno. Zato pa nikar ne poslušaj krivih prerokov, drži se resnice svete katoliške cerkve. Glej, kateri se ti ponudi za preroka, če ima vero, pa ne samo na jeziku, ampak v srcu in dejanju. Po njih sadu jih bodeite spoznali!

Razne novice in druge reči.

„Štajerc“ kot prijatelj šole. Iz Haloz se nam piše: Ptujski list česna v svoji zadnji številki, da ničesar ne sovražijo klerikalci bolj, kakor dobro šolo, da kričijo zoper razširjanje šol itd. Da so pa taka očitanja povsem lažnjiva, damo »Štajercu« eno »cibebo« na poskus. Šolsko poslopje v Leskovcu je v tako slabem stanu, da je uradna komisija izrekla, da se mora sezidati popolnoma novo poslopje, a učitelstvu se mora priskrbeti takoj drugo primerno stanovanje, ker v sedanjem niso življenja varni. Krajni šolski svet je sklenil, da se ima zidati novo poslopje, tudi občine so bile s tem sklepom rade ali nerade zadovoljne, ker niti ena od peterih všolanih občin ni vložila pritožbe. V mesecu februarju pa se je vršila občinska volitev. Se zastopi, da »Štajercijanci« niso izostali. In slušajte, kaj so kot prijatelji (?) šole govorili: Kaaaj? ste vi tako neumni, da hočete novo šolo sezidati? Kaj pa vam je nove šole treba? Stara šola je za vas dosti dobra! Možje, ne vdajte se! Peljite se v Gradec! Rekurirajte hitro! Dohtar (ime nemškega dohtarja) vam bo napravil imeniten rekurz, le k njemu pojdite! Ali ne veste, da je nadučitelj vsega kriv, da morate zidati novo šolo? (Slišite g. učitelji?) Tudi leskovski domačin, slavnoznani Drevenšek Janez je bil prisoten in je to hujskanje potem popisal v »Štajercu« s tem razločkom, da je namesto besede »Štajercijanci« postavil besedo »klerikalci«, namesto nemškega dohtarja pa je postavil »katoliškega grabeža«. Hujskanje »Štajercijancev« pa ni bilo brez posledic. Nekateri napihnjeni kratkovidneži so začeli g. Stoklasa sovražiti, češ, zaradi njega mora se zidati nova šola. Nedolgo od tega jim je prišel nadučitelj v pest; zgrabili so ga, kakor zgrabi krvoločni lev nedolžno jagnje. Uh, to vam je bil ples! Nasprotniki so pa tudi sijajno zmagali, kajti bojevalo se jih je okoli 20 proti — samemu nadučitelju. Vredno je, da se ta zmaga z zlatimi črkami zapiše. Ravnali so z nadučiteljem tako ljubeznjivo, da je dobil neki prenapetnež pri okrožnem sodišču v Mariboru kar eden mesec dni zapora in ko se ta list čita, dotičnik že kašo piha. Nadučitelj g. Stoklas prosil je državnega poslanca in dekana v. č. gosp. Žičkarja, naj bi on izprosil državno denarno pomoč za stavbo leskovske šole. Ta blagi gospod je brez pomisleka obljubil,

da hoče v tej zadevi vse storiti, kar je v njegovih močeh. Šel je k ministerskemu predsedniku in dosegel to, da se je prošnja toplo priporočena odstopila ministerstvu za uk in bogočastje. Enako prošnjo je vložil deželni poslanec g. dr. Jurtéla deželnemu zboru. Gospoda poslanca sta storila svojo dolžnost in njuna krivda ni, da zaradi »praznih kas« nista mogla nič doseči. Povej nam, lažnjiva »mula«, katere korake si pa ti napravila v dosego denarnih sredstev za uboge Leskovčane? — Nobene! — Da, da, tako je! ti hinavska prilizovalka! Ali ne veš, da lepe besede kmetu nič pomagajo? Tvoje delo je samo obrekovanje in laž; blagor kmeta ti je pa deveta briga. »Mula« pravi, da so klerikalci dostikrat krivi, da občina za stavbo šole nima solda pripravljenega, da mora ves denar na posodo vzeti in velike obresti plačevati. Mula, mula! svetujemo ti, da se s temi sladkimi besedami prikobacaš iz svoje kovačnice do tistih, kateri so ravnokar najeli 60.000 gld. za stavbo nove dekliške meščanske šole. Ne bode treba daleč kobacati, z »mavelnom« lahko zvohaš tisti kraj. So bili mar tudi tam klerikalci poleg, kaj? Kmetje! sedaj ste se lahko prepričali, kako nesramno obrekujejo »mulavci« in zategadelj niso vredni, da božje solnce po njih sijje. Kako lepo vas učijo nepozabni Slomšek, rekoč: »Ne dajte se hudobnim šuntarjem, podpihovalcem in zapeljivcem nalagati, ne zapeljati, naj vam ravno piti kupujejo ali še tako sladko govorijo!

Oblaki. Pod naslovom »oblaki« piše ptujska »mula«, da je našla pri kmetih dosti temnih oblakov; seveda pri »mulavcih«. Tudi mi bomo skušali odriniti vsaj nekaj temnih oblakov, kateri zabranjujejo, da »mula« ne piše resnice, ampak laži — debele kakor orehi. Ne bomo vso gnjusno, smrdečo zmes premetavali, ne bomo vse njene neumno skrupucane dopise ožigosali, pač pa bomo poiskali iz »Štajerca« nekaj najdebelejših oblakov budalosti. »Mula« pravi stoterim (?) občinskim predstojnikom in 500 (?) občinskim svetovalcem, da leskovski nadučitelj Stoklas nosi po zimi solnčnik, poleti v največji vročini pa have-luk s torbo in se vozi z »luftbalonom«. »Mula«, bodi prepričana, da ti to ne verjame niti najzadnji vaski učenec. Kaj takega verujejo le ubogi na duhu, ali po domače povedano, to verjamejo le »todlni«. Da bi si upala »mula« za nos voditi toliko število občinskih predstojnikov, je neverjetno. Stvar je drugačna; »mula« nima med naročniki niti 20 občinskih predstojnikov in še ti so tisti »izbrani«, katere ji iz srca privoščimo. Tako gorostasno neumni pa vendar le niso občinski predstojniki, da bi laži polizali za med. Zabita »mula«, ali ni to tema? Ali niso to grozni duševni oblaki? Svetujemo ti, ako si hočeš te duševne oblake pregnati, poišči si nekaj debelejšega, nego je preklja, kajti na staro irhasto kožo morajo padati debele batine, da kaj izdajo. »Mula« pravi, da ima nadučitelj Stoklas »šneidfeder«, cviker, zlato uro, da ima dobrega amerikanca, koline itd. Veš kaj, Hanzek! Nikakor ti ne zamerimo, da imaš neko slabo navado, katero nahajamo pri nekaterih ženicah, da se v gotovem času nekoliko sčencajo in poklepetajo. — Vi zaslepljenci pa, kateri ste naročeni na »Štajerca«, sodite sami o tem nesramnem, lažnjivem listu.

Pobožen list. Kdo se ne verjame, da je »Štajerc« pobožen list? V vsaki številki

zavije parkrat svoje oči proti nebesom! Potem pa, ko je zopet utrujen pogledal na zemljo, takrat pa iz same pobožnosti začne z obati kar naravnost duhovnike. V zadnji številki si je privoščil najprej kapelane, ki kmeti mladini skrbijo za vzgojo in pošteno razveseljevanje, da jih nadzorujejo pri igrar, kakor so »Lurška pastarica«, »Sv. Neža« itd. Potem pozoblje gosp. kapelana Kozelja v Središču, nadalje g. kapelana Hlasteca v Laškem trgu. Naenkrat so mu kapelani preslabi in potem se spravi na tehante in župnike. G. župnik svetinski, Bohanec, dela »Štajercu« grozne preglavice, ob njem že gloda in gloda, pa vendar še ga ne more uničiti. Enako se godi tudi gosp. dekanu pri Sv. Tomažu blizu Ormoža. Grozno ga boli, da ga ta gospod nič kaj ne marajo, in za to — hrust, pa jih ima že zopet v zobeh. Ljudje božji, kaj mislite, kje so največji klerikalci na Spod. Štajerskem? Odgovor: V uredništvu »Štajerca«, kajti tam imajo uredniki največje klerikalce celo — v želodcu.

Štajerčeva dveletnica. Znano je, da otroci in norci radi sami seboj govorijo. To ulogo igra v zadnji številki ptujski nemčurček »Štajerc«. On glasno v uvodnem članku premišljuje svojo dveletnico. Tolaži se, da je v teh dveh letih dosegel vsaj to, da se je začela daniti in jasni klerikalna tema! V prvi številki, ko je pred dvema letoma izšel, pa se je dobrikal »ljubemu kmetu«, da njemu hoče pomagati. Na to ulogo je »Štajerc« pozabil, zdaj preganja klerikalno temo. Izgrešil je torej svoj prvotni cilj, sedaj je našel nov cilj, on razganja klerikalno temo. V svoje moči pa ne zaupa mnogo, kajti komaj čez dvajset let, si misli, da bi to temo mogel pregnati. To je pač prepočasi! Mi znamo boljše in hitreje razganjati »nepotrebno hinavstvo«, s katerim se obdaja »Štajerc« in njegovi glavni pristaši, ki bi radi vladali naše ljudstvo!

Naprej tedaj, za nami kmetje naši,
Pod jarem tujcev ne udajte se!
In stali bodo trdno vnuki Vaši,
Verige tuje kmetom so pretežke že!

Ali ni to obrekovanje? Zadnji »Štajerc« priobčuje pod črto pesem »Kaplanov teater«. S to pesmijo grdo sumniči častite gospode kapelane, a grdo obrekuje tudi ona slovenska dekleta, ki sodelujejo pri igrar, kakor je »Lurška pastarica«. Ta ptujski kramarski list pa bi menda rad, da bi naše ljudstvo le hodilo za kramarji, ki se odkod z Nemškega k nam pritepejo, da bi naše ljudstvo iskalo svoje veselje le v gostilnah in šnopsarijah, kajti to nese kramarjem in šnopsarjem! Naši kaplani so sinovi naših spodnjestajerskih kmetov in delavcev, in zato uživajo in in bodo uživali pri ljudstvu vedno večje spoštovanje, kakor kak krčmarski ali kramarski pritepenec. Vas, pridna slovenska dekleta, pa vprašamo, ali ne boste delovale z vso skrbjo, da izgine iz vaših hiš in vasi list, ki Vas v zadnji številki brez vsega povoda, celo izmišljeno tako-le sumniči:

Sosedova Franca na odru je stala
Kot »Lurška Marija« je gledala k nam ...
Pa vasko so babe povsod govorile,
Da Franca na tihem za botro skrbi,
Znabiti devico so krivo dolžile,
Znabiti jo — rada le glava boli!

Čudno, da še se najde kje slovensko deklet, ki bere taki list, ali oče, ki dopušča taki list brati svojim otrokom!

Kako kmeta brani! Zadnji »Štajerc« se pusti parkrat od svojih plačanih dopisovalcev, ki so večinoma bogati kramarji in nemčurski krčmarji, pobožati ter se laskati z besedami: »Le zagovarjaj nas, ako nas kmete ti zapustiš, potem nimamo ne enega zagovornika«. No, no, ne bodite smešni, Št-erci! Kje pa zagovarja Štajerc kmete. Poglejte zadnjo številko. Tam napada kmeto posojilnico, kmeti konzum, pozoblje štiri duhovnike, pozavžije dva konzumarja — in kmet je rešen! Ali se tako kmet zagovarja?

Leskovski konzum kajpada ptujskim kramarjem ni po volji, za to ga bombardirajo v vsaki številki svojega »Štajerca«. Pa konzum mora že trden biti, ker vse bombe odletijo. V zadnji številki meče »Štajerc« svoje svinčenke na g. Stoklasa in g. Vrankarja, ki sta tudi pri konzumu. Seveda se je vsaka svinčenka odbila. Pa če bo »Štajerc« še nadalje streljal na leskovske konzumarje, potem nam zatrjuje prijatelj našega lista, da bo ena svinčenka nekam odletela proti enemu komiju, mu zbila klobuk z glave in ves svet bo videl, da ima isti komij mnogo »putra« na glavi! Kanitverstan?

Lovi ga. Zadnji »Štajerc« lovi občinskega predstojnika v Št. Tomažu pri Ormožu g. Škrleca na svoje limanice. Ubogi »Štajerc«, zaman je ves tvoj trud, tega gospoda ne dobiš, kajti na tvoje limanice gredo le kalini.

Št. Ilj v Slov. goricah. Ciril-Metodova slavnost v proslavo desetletnice obstanka našega bralnega društva se je izvršno obnesla. Vsi prostori obširnega vrta g. B. Muršec bili so natlačeno polni navdušenega ljudstva, ki je z burnimi živijo-klici pozdravljala goste, ki so se pripeljali na okinčanih vozovih ali pa prikarakali ponosno s slovenskimi trakovi na prsih, liki vojaki korenjaki. Prihiteji so navdušeni mladenčji od Sv. Barbare pod Mariborom s č. g. Gomilšekom, od Sv. Ane na Krembergu s č. g. kaplanom, prišli so tudi vrli narodni Benedičanji. Naši sosede Jareninčanji so nas počastili s svojim izvrstnim pevskim zborom, ter nam pevali krasne pesmice. Daleč znani iskreni in navdušeni jareninski mladenčji so v velikem številu prikorakali v urejenih vrstah, da jih je bilo veselje gledati. Št. Jurski tamburaši na Ščavnici so nam poslali svojega zastopnika. Tudi mnogo Mariboržanov je prišlo, ki so nam pokazali, da se zelo zanimajo za nas, in iz raznih drugih krajev. — Kaj pa to? Naenkrat vse umolkne ... Iz daljave smo zagledali voz v naglem diru obdan z oblakom prahu. Samo za trenutek je vladala ta tihota. »Mariborski tamburaši!« je zadonelo in vse se je drlo na cesto. Z gromovitimi »živijo« klici so sprejeli tamburaše, ki so pridrvili s pesmijo: »Hej Slovani!« Nato smo se podali h gledališki predstavi. Igrala se je izborna izvirna igra »Z vage na vago«. Slavnostni govor je imel č. g. dr. Anton Medved iz Maribora. Z živo besedo nam je slikal delovanje sv. Cirila in Metoda, razlagal nam pomene in koristi bralnega društva. Njegove besede vplivale so navduševalno na poslušalce. Bog zivi slavnostnega govornika! Nato je sledila prosta zabava, prijetna in vesela, kjer so sledili govori, tamburanje in petje, kot bi hoteli drug z drugim tekmovali. Sicer je hotelo nekaj rogoviležev delati nemir, po vzgledu nemške omike, ali odslovili smo jih kmalu.

Poskušen samomor na vinarski šoli. V pondeljek, dne 7. julija t. l. si je 17letni učenec Friderik Kellenberger prerezal z britvo žile na roki. Našli so ga brez zavestnega, mu za silo obvezali rane in zapeljali v tukajšnje bolnišnico. Vzrok samomora je baje to, ker se mu ni dovolilo dalje študirati.

Od Sv. Barbare pri Mariboru se nam poroča, da so vrli domači mladenčji oskrbeli krasen Ciril-Metodov kres na hribu Sv. Barbare. Videlo se je od tam po Slovenskih goricah, po Kozjaku, po Pohorju in na dravskem polju in na daljnih gorah več sto kresov, ki so jih žgali naši priprosti pa iskreni Slovenci v čast našima blagovestnikom.

Mladenčji pri Sv. Barbari pri Mariboru kaj lepo napredujejo pri svoji mladenški zvezi. Na krasno okinčanem vozu se jih je 11 zadnje nedelje pripeljalo na krasno narodno slavnost v Št. Ilj v Slov. goricah, kjer so jih domači in jareninski mladenčji navdušeno sprejeli. Le vrlo naprej po geslu: Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

V občini Žikarce, v župniji sv. Barbare pri Vurbergu, so bile 26. junija občinske volitve, pri kateri so bili voljeni v odbor sami vrli krščanski možje. Dne 6. julija je bil v drugič izvoljen za župana obče priljubljeni krščanski in narodni kmet Jurij Bezjak, za svetovalca pa Tomaž in Suman. Živel! Vse se je izvršilo v najlepšem miru in redu, ker so žikarski možje pametni kmetje. Naših kmetov k volitvi ni vodila pijača, zavoljo katere marsikje drugod delajo zapeljani kmetje za najhujše kričaje in razgrajaje, za naprotne cerkve in naroda slovenskega, ampak prepričanje, da treba občini mož obornikov, ki dobro vodijo občinsko gospodarstvo, ne pa da bi poslušali krivega ptujkega preroka ter se navduševali za nemškutarijo. Tako je prav! Slava Žikarčam! Občine slovenske, posnemajte Žikarce, in skrbite, da pri volitvah spravite na županski sedež može, ki so v dejanju pošteni krščanski možje, ki dajo Bogu, kar je božjega, pa tudi svojemu narodu, kar so mu dolžni kot njegovi sinovi!

Vrl pionirski častnik. Dne 10. julija je pri vajah blizu Ptuja padel pionir M. Zagorac v Dravo. Ker ni znal dobro plavati, bi našel gotovo smrt v valovih, ako nebi poročnik August Jakobi, ne glede na lastno nevarnost, potegnil vojaka na breg.

Iz Krapja pri Ljutomeru. Dragi Naš Dom! Tudi tukaj smo se začele gibati, in akoravno prihaja že v precejšnjem številu med nas, truditi se hočemo, da bodeš kmalu pri vsaki hiši čislán. Počebno pa smo me krapinjska dekleta sklenila, da odpravimo »giftno krotó«, ki je v tem letu prikvakala v treh iztisih delit družpa. Skrbeti hočemo, da bo morala, in to kmalu, odkvakati nazaj v Ptuj k svojim očetom. Ta list nas napada in imenuje zastarele device, ker nočemo poslušati njenega grdega kvakanja. Ko bi nas kateri pošteni slovenski časniki ozmerjal, bi nam res bilo težko, a za »Štajerca« se drugači ne zmenimo, kakor da zakurimo ž njim. Preljubi »Naš Dom!« Me hčere Slovenije te srčno pozdravljamo ter ti obljublamo, da se hočemo boriti za našo milo domovino, ter kličemo vsem slovenskim mladeničem in dekletom po širni Sloveniji: le naprej, mi mladi! Bog in domovina!

Dve dekleti.

Ni pravega dobil. Posestnik Košober iz Draženc je bil po noči 6. julija na potu domov od nekega fanta napaden, ki mu je v roko zadal več ran. Ko pa je fant pogledal v obraz svoje žrtve, se je za doprinešeno ljubeznivost opravičil: »O sakra, o sakra, krucitürken, sedaj pa nisem pravega dobil«.

Dobili so jo, namreč Ivano Dokl iz Bišečkega vrha, da je jemala pri gostilni Bračko v Ptuj z Kukovčevega voza vse, kar se ji je dopadlo. Kukovcu pa se je to za malo zdelo in oddal jo je ravno prišedšemu stražniku, kateri jo je spremljal k c. kr. sodniji.

Kapela pri Radgoni. Kakor znano, je prišel za nadučitelja h Kapeli Nemeč, rojen v Knittelfeldu. Torej nemški učitelj v slovensko šolo! Akoravno je prosilo za to mesto mnogo izvrstnih slovenskih učiteljskih močij, so nam pristali »Štajerca« postavili Nemeča. »Štajerca« pa bo z naprej zopet trobil, da noče nikogar ponemčiti. Ali ni to jasn dokaz ponemčevanja? »Štajerca«, molči raje!

Novi živinski sejmi na Frankolovem. C. kr. namestništvo v Gradcu je občini Frankolovo dovolilo, da sme v selu Loka dne 27. marca in 24. septembra vsakega leta ali, ako bi bila ta dva dneva nedelja, sledeči delavnik imeti živinske sejmove.

Vransko. Škoda, da Vas ni bilo, gospod urednik, v Savinsko dolino pretečeni petek. Videli bi bili, kako navdušeno so se odzvali naši ljudje Vašemu vabilu, da naj užigajo na čast blagovestnikom sv. Cirilu in Metodu na večer pred 5. julijem kresove. Vranskemu kresu na Gorici pa ni bilo najti para. Napravili so ga naši vrli mladeniči. Že dalj časa so se nanj pripravljali, in akoravno so jim delali težkoče nekateri narodni odpadniki, — tudi teh ne manjka tukaj — se vendar niso dali v kozji rog ugnati. Bilo je res izborno. Streljanje, raketi, umetni ogenj, zvonjenje, vse je naznanjalo veliki narodni praznik. Čast vam, katoliškonarodni mladeniči! Le tako naprej! Sveta vera bodi vam luč, naroden jezik pa ključ k zveličavni narodni omiki.

Slovenjgradec. Dne 3. julija je Martinu Valant pogorela hiša in vse gospodarsko poslopje. Škode je za 3600 K; zavarovano je bilo za 2100 K.

Nesreča. V četrtek, 10. t. m., je bil v Gradcu od lokomotive povožen neki 57letni mašinist, oče 7 otrok. Kolesa so mu zdrobila glavo in mu odrgala spodnji del noge. Bil je grozno razmesarjen ter ležal v mlaki krvi. Uboga družina!

Toča na Gornjem Štajerskem je v več ko 60 občinah popolnoma uničila poljske pridelke; povodenj je razdrla mostove in ceste. Utonilo je tudi več ljudi.

* * *

Požar v Kočah na Koroškem. Dne 8. t. m. je iz dosedaj neznanega vzroka nastal ogenj pri nekem kmetu v Kočah v Zilski dolini, ki se je vsled vetra z nepopisno naglico razširil na razne strani. Skoro istočasno je jelo goreti več sosednih poslopij. Popolno pogorel je ves spodnji del vasi, ravno tako skupina hiš ob cesti proti Šmohoru. Le z največjim naporom so rešili cerkev, samostan in poslopje okr. sodišča. Prav malo je manjkalo, da se ni unel tudi gorenji del vasi. Šele tekom drugega dne so mogli ogenj popolnoma

pogasiti. Pogorelo je 30. posestnikom blizu sedemdeset poslopij. Skupna provzročena škoda se še ne da oceniti. Posl. Huber je v deželnem zboru predlagal, naj se pogorelcem dovoli 3000 K deželne in store potrebni koraki za državno podporo. Tudi nekaj oseb se je ponesrečilo.

Župnik Jan. Globočnik †. Na Peravi pri Beljaku je v soboto, dne 5. t. m., po daljšem bolehanju umrl č. g. Janez Ev. Globočnik. Porodil se je bil dne 2. oktobra 1833 v Mošnjah na Kranjskem, v mašnika je bil posvečen dne 31. jul. 1862. Dolga leta je pastiroval v Pontablju. Leta 1900 je bil stopil v pokoj. Pogreb je bil dne 7. julija. N. p. v m.!

Požar v Feldkirchnu na Koroškem smo imeli dne 30. junija. Pogorela je ena hiša in vse pohištvo in tudi 80 goldinarjev papirnatega denarja. Ta hiša je začela goreti v 10 mesecih trikrat, a dvakrat se je posrečilo ogenj pogasiti, sedaj v tretje pa je pogorela do tal.

Iz Celovca se poroča: Dne 10. julija je razsajala pri Sv. Martinu na Srebrnem bregu huda nevihta. Vsi pridelki so uničeni; nekaj ljudi je ubila.

* * *

Šest poljskih vojakov je pobegnilo od nekega pruskega polka. Obledo so poslali nazaj, orožje si pa prihranili, češ, da se branijo.

Boj s tihotapci. Na ruski meji blizu Mihajlovic je patrolja zasledila tolpo tihotapcev, ki so hoteli vtihotapiti svileni blago v Rusijo. V boju se je oddalo 100 strelav. Trije tihotapci so ubiti, pet smrtno in več lahko ranjenih.

Preprečen napad na rusko carsko dvojico. Ruski car in carica sta namepravala prisostvovati blagoslavljanju neke cerkve pri Petrovem gradu. Anarhisti so položili pod cerkev bombo z užigalico. Policija je o tem pravočasno izvedela in obvestila carja. Nekaj trenutkov potem je cerkev zletela v zrak.

Ne kadite v postelji! Mesarski pomočnik Jožef Gally iz Budapešte je imel to slabo navado, da si je privoščil v postelji pipico tobaka. Zastonj so mu to odgovarjali. Zadnjega junija je zopet kadil iz svoje pipice, a v tem je zaspal, s pipice se je streslo in posteljna uprava se je zažgala. Ko so sosedje opazili ogenj in prišli na pomoč, ležal je Gally nezavesten na postelji. Bil je težko in nevarno sežgan na nogah in rokah.

O te smodke! Iz Amerike se poroča: Teodor in Roza Leopold v Clevelandu sta se sprla zato, ker je Teodor kadil »prevrdnar« cigare; pokadil jih je do 25 na dan. Uboga Roza tega ni mogla več prenašati, zato jo je sodnik rešil zakonskega jarma in ji vrnil njeno deviško ime.

Pri delu našel smrt. 16letni mladenič, Janez Rupar v Clevelandu je našel svojo smrt pri tem, da se je neprevidno pognal na vzdigačo ali elevator, vsled česar mu je strgalo nogi in mu zmečkalo telo, da je bil na mestu mrtev. Bil je še le eno leto v Ameriki pri svojem očetu Matiji Ruparju.

Skupaj sta se obesila. Iz Patersona se poroča: N. J. Juraj Križan in njegova žena sta si pomagala eden drugemu do smrti na vrvi. Bila sta jako ubožna, nista znala angleščine, in prepričana, da za nju ni več prostora na svetu, sta se obesila drug drugega pod streho svoje hiše na

debelem tramu. Čez ta tram sta vrgla vrv in na vsak konec vrvi sta napravila vozec visoko v zraku. Pod vozla sta porinila kovčeg. Stojec na kovčgu, zavežeta si roke skupaj z robcem, mehko dovolj, da sta si še mogla zaviti vozec okrog vratu. Vozec sta dobro pritrdila eden drugemu, potem sta bacnila kovčeg na stran in obvisela z obrazi obrnjenimi skupaj.

Kolera na Filipinskih otokih še ni nikoli razsajala tako grozovito, kakor sedaj. Nad tisoč oseb, pravi poročilo, umre vsak dan za kolero.

Nov izbruh na Martiniku. Po noči 10. julija se je pojavil nov izbruh, ki je povzročil med prebivalstvom veliko vznemirjenje. Povzročena škoda še ni znana. Brzobjavna zveza je pretrgana.

Strugar Hanslian, ki za stavo 10.000 kron, katere dobi od «New Yorker Herald», potuje peš okoli sveta in vozi v ročnem vozičku seboj ženo in otroka, je prišel te dni na cilj svojega potovanja v Meidling pri Dunaju. Strugar Hanslian je bil pred mesecem tudi v Mariboru. Potoval je 2 leti.

Odločen nastop Poljakov. Mnogo poljskih plemenitaških rodbin, ki prezimujejo navadno v Berolinu, je sklenilo, zaradi sovražnega nastopanja cesarjevega proti Poljakom, se odslej ogibati Berolina in tudi ne več zahajati k dvornim prireditvam. — In mi Slovenci? Učimo se od Poljakov odločnega nastopanja za svoje pravice!

Na višji dekliški šoli v Ameriki je vprašal profesor: «Gospice! zadnjič sem vam dokazal, da ima mož več možganov ko ženska. Gospodična Zora, kaj vi sklepate iz tega?» Gospica Zora je odgovorila nevoljno: «Da se pri možganih ne gleda, koliko jih je, ampak kakšni so.»

Mož in žena. Mož naj bode gospodar doma, toda on ne sme biti trinog. — Mož mora biti ljubeči soprog, kateri sluša tudi nasvete svoje soproge, toda on ne sme biti le mož svoje žene. — Mož mora biti v hiši merodajen, vendar pa ne sme samo on ukazovati. — Mož naj ravna tako, kakor trgovec, toda z malenkostmi se ne sme pečati. — Mož naj ljubi družbo, toda ne sme biti vedno v družbi. — Mož naj si ohrani otroška čuvstva, toda otročje ne sme ravnati. — Mož naj dom nad vse ljubi, toda loncev in kuhinje naj se ogiba. — Mož naj bode veren kristjan, toda on ne sme biti samo kristjan po krstnem listu. — Mož naj nad vse resnico ljubi, toda on ne sme vsakemu resnice povedati. — Mož naj ljubi prijateljstvo, toda ne sme biti z vsakim prijatelj. — Moževo lice naj bode vedno prijazno, toda nikoli naj se ne hlina.

Toča ustavila vlak. Pred nekaj dnevi se je vlak, ki vozi iz Kurske v Sebastopol, sredi pota ustavil. Proga je bila namreč obdana z debelo ledeno odejo, ki je nastala vsled ravnokar padle goste in debele toče. Vlak je mogel šele tedaj nadaljevati svojo pot, ko so hitro poklicani delavci odstranili ledeno odejo. Vsi s severa prihajajoči vlaki so imeli 20 ur zamude!

Zadnja roža. Saški kralj je umrl. Dan predno je umrl, zahteval je, naj se mu prinese roža. Takoj se je ustreglo njegovi želji. Ko je nekaj trenutkov pozneje prišla kraljica k njegovi postelji, podal ji je s tresočo roko, ne da bi mogel govoriti, rožo. Kraljica je rožo pritisnila k ustnicam in se bridko razjokala.

Redko drevo. Na travniku posestnika Franja Kogovškega v Doleh nad Idrijo raste tisovo drevo (Taxus), katero meri v obsegu 3'44 m. Ta tisa je — kakor so se veščaki izrazili — že nad 2000 let stara.

Zena in krava. Nekemu Rumunu je umrla žena, s katero je dolgo let srečno živel. Bil je nekaj časa žalosten, a jo je kmalu pozabil. Ne dolgo potem mu zbolila krava, dobra molzna krava zbolila in nazadnje pogine. A sedaj je Rumunec žaloval, jokal, krave ni mogel pozabiti. Zato ga je pop nekega dne poklical k sebi in mu rekel: «Ali se ne sramuješ, ženo ki ti je bila celo življenje dobra in pridna, si kmalu pozabil, a za kravo tarnaš in jadikuješ brez konca in kraja!» — Kako ne bi jokal in žaloval! Od smrti moje žene je prišlo že najmanj sedem ljudi ponujat svoje hčere ali sorodnice za ženo, ali misliš, da mi je le jeden ponudil kravo? — Za posnemanje pa ta ni!

Najdražjo smodko na svetu more pokazati sluga varšavske banke, ki je nesel 68.000 kron v carsko banko. Med potoma se mu pridruži nepoznat, fino oblečen gospod in ga prosi, da mu pokaže pot do carske banke, kjer da ima vzdigniti veliko svoto denarja. Sluga, ne sluteč zlega, odgovori mu, da gre tja i on, pa da gresta skupno pot. Neznanec se mu zahvali za prijaznost ter mu ponudi smodko. Sluga jo zapali, a kmalu se ga polasti trd spanec in pade v naročje spremljevalca. Ko se prebudi, ni bilo nikjer denarja. Ali ni ona smodka najdražja na svetu?

Lep izgled bratovske ljubezni. Iz Kanala pišejo «Edinosti». Brata V. in G. Fabjan iz Bat naselila sta se pred kakimi 20 leti v Trstu kakor navadna pekova učenca. S pridnostjo in varčnostjo pridobila sta si toliko, da sta sedaj oba samostojna gospodarja. V vsem tem času pa ju ni okužila tržaška italijanska papičenost, marveč ostala sta vedno ista, ker vedno še ljubita svojo domovno občino, svojo domačo družino in svoj slovenski rod. To lepo ljubezen sta pred kratkim prav lepo v dejanji skazala. Ko sta namreč izvedela, da se bratu na domu — Kapču — in zunaj hiše poročenima sestrama v denarnem oziru slabo godi, prišla sta domov ter sta vsem ves dolg poplačala v znesku več tisoč goldinarjev, in vrhu tega sta še neporočeni bratovi hčeri naložila v posojilnici lepo doto. — Vsa čast jima! Naj bi dobila mnogo posnemovalcev!

Kdor vas zaničuje, zaničuje mene. V Hannoveru se je dogodil pred kratkim ta-le slučaj: Na stanovanje župnika v mali gorski vasi je nekdo potkal v neki zimski noči in zahteval obhajila v neko oddaljeno vas. Gospod župnik, dasi že star in slaboten mož, se je takoj odpravil na pot v mrzlo, snežno jesensko noč. Pot je bila težavna in ubogi starec je komaj dospel s sv. popotnico do majhne hribovske kočice. Ko stopi v sobo, najde starega moža sedečega pri peči. «Kje je bolnik?» — ga vpraša. Dedec pa se zasmeje in pravi: «Bolnika ni, jaz sem vas dal poklicati zato, da ste se mučili po težavni poti, ker ste me bili pred leti enkrat razžalili! Takrat sem se bil zaklel maščevati in danes sem vas zvodil za nos.» Duhovnik pa je mirno odgovoril: «Obžalovanja vredni prijatelj! Krivico, katero ste mi storili, vam odpustim drage volje zaradi Boga, za silno razžaljenje, katero ste storili sv. zakramentu, priporočiti se Bogu! Molite za srečno

zadnjo uro.» Duhovnik pa se je odslovil in je odšel nazaj. Čez nekaj dni pa je bil zopet klican k istemu bolniku. Htel je zopet na vso moč v gorovje, a ko je došel do vasi, so mu sporočili, da je stari mož že umrl. — Bog je pravičen sodnik.

Bika na vozu so morali pripeljati na semenj, ker se je gonjačem na potu uprl, se vlegel na tla in ni hotel dalje iti. Naložili so ga na lojterski voz in pripeljali v Ljubljano. Bik pa si je na vozu odpočil in ko so ga izložili, je bil tako živ, da ni pustil nobenega človeka blizu. Postavili so krog njega vozove, mu dali zanjko krog vratu ter ga pritiskali k vozu, da mu je gonjač dal rinko v nosnice. Nato se je bik vlegel na tla in ni hotel več vstati. Neki mesarski pomočnik mu je vtil liter vode v uho, in takrat je bik planil kvisku ter se hotel zagnati med ljudi, ki so ga gledali, a gonjači so ga čvrsto držali.

Pol milijona revežev pogoščenih. Za pogoščenje 500.000 londonskih revežev na kraljeve stroške se je porabilo med drugimi pripravami 250.000 funtov mesa in 560.000 funtov čokolade.

Rodbinska žaloigra. V neki vasi blizu Brna je bilo prodano posestvo zakonskih Slezák. Dan pred dražbo je žena ustrelila dva svoja otroka, in le najstarejša hčerka ji je ušla.

Žalosten slučaj. V Kranju je umrla te dni po kratki, a zelo mučni bolezni gospica Josipina Puhar. Zaročena je bila s svojim bratrancem, sinom znanega veletržca Franja Omerse v Kranju in že vse trikrat oklicana. Te dni bi se imela vršiti že poroka. Do tega pa ni moglo priti, ker je mlada nevesta, ki je bila vedno cvetočega zdravja, ravno teden pred nameravano poroko nenadoma zbolela na smrt ter je, namesto kakor srečna nevesta k oltarju, morala prerano v hladni grob.

Stanje angleškega kralja Edvarda. Poročila o bolezni angleškega kralja se na splošno glasiyo ugodno. Bolečine, ki jih je povzročila operacija slepega črevesa, ponehavajo in rana se čedalje bolj celi. Kralj po noči mirno spi, tekne mu jed in se zanima za vse javne dogodke, z jedno besedo: zdravniki so popolnoma zadovoljni z Edvardom VII. in ljudstvo, ki je skoro pozabilo žrtve Južne Afrike, se zdaj le še živo zanima za kraljevo rano, za to skrbi tudi časopisje. Ako bode zdravje kraljevo se stalno tako obračalo na bolje, je trdno upanje, da se bode vršilo kronanje že prve dni v jeseni. Vendar govore listi, da hoče kralj potem popolnoma opustiti misel na ves sijaj, marveč da hoče slaviti dan kronanja le v ožjem krogu znancev in prijateljev ter da bode imela slavnost bolj religiozen značaj.

Strašna nesreča na električnem tramvaju. Angleški list «Daily Mail» poroča o strašni nesreči, ki se je pripetila v angleškem mestu Huddersfield preteklo soboto na električnem tramvaju. Vsled poročil, ki so jih prinesli časniki, da se je kralju obrnilo na bolje, se je mnogo prebivalstva z dežele napravilo v mesto, gledat velike dekoracije za priliko kronanja. Električni tramvaj, ki je bil še le ravnokar upeljan v tem mestu, je bil vsled velikega ljudskega navala prenapolnjen in nevajeno osobje z delom preobloženo. Tako je zavrtač jednega prenapolnjenega vagona izgubil duševno ravnotežje v trenutku, ko je začel dirjati voz po precej strmim tiru navzdol in je pozabil pritegniti zavornico.

Vsled tega je skočil voz iz tira in se zaletel z nepopisno močjo v neko prodajalnico, zrušil sprednje zidove, duri in vse ter se zaril v notranje poslopja. Pri tej priliki je vrglo skozi okno vagona neko mlinarico z dežele in njeno najstletno hčerko s toliko silo v prodajalnico, da ste obe na mestu mrtvi obležali. Soproga nekoga tovarnarja je stisnilo med železje in zlomljeno lesovje voza. Ko so odstranili lesovje in drugo, je jedna njena noga popolnoma odtrgana padla na tla in žena umrla je kmalu za tem. Mnogo oseb je bilo tako hudo poškodovanih, da so jim morali odrezati noge ali roke in se drugače nevarno ranjeni nahajajo v bolnici. Prodajalničarja pa je stisnilo v kot prodajalnice, da je moral nepremično čakati dokler so po večurnem delu izlekli razbiti električni voz.

Lakota grozi v Indiji. Iz Indije se poroča o suši, zlasti v deželi Bombay. Vlada že zbira živež za slučaj slabe letine, ker se boji lakote. Sedaj je stanje še ugodno. Zdravstveno stanje se je poboljšalo in tudi kuga je ponehala.

Plače advokatov in zdravnikov na Francoskem. Po nekem zelo starem zakonu smejo zaračunati advokate na Francoskem zagovornišvo s 25 franki, toda to določilo je mrtva roka. Odvetniške zbornice zaukazale so, da ne smejo odvetniki pri ex offio zagovorih od države sprejeti nikako plačilo. Zagovarjajo ali za honorar, ki ga dogovoré s klienti ali pa brezplačno. Pariški advokate zahtevajo naprej honorar in nečuvno je, če bi advokat pozabljivega klienta tožil za honorar. Vkljub temu so pa v Parizu odvetniki, ki zaslužijo po 300.000 frankov na leto. Bivši predsednik francoske ljudovlade je v Guano razpravi za jeden sam govor dobil 500.000 frankov. Nek drug bogat in znan trgovec plačal je svojemu advokatu 100.000 frankov, pa to niso že več honorari, marveč že darila in taki slučajji so razumno zelo redki. Sorazmerno zaslužijo najboljši advokati za dolge zagovore 20.000 frankov in naštejejo se po prstih lahko advokate s 100.000 frankov letnih dohodkov. Najslavnejši pariški advokati so: Barboux, Martini, de Buit, Sanet, Teceras itd. Tudi zdravniki določujejo honorar po lastni razsodnosti: Jeden prvih pariških kirurgov dobil je telegrafski poziv, naj pride takoj v Madrid izvršiti težko operacijo. Vrgel je brzojav z besedami na stran, češ, »ravno čas imam se peljati v daljni Madrid.« Asistent njegov pa je brzojavko vzel v roke in dejal: »Čemu odklanjati, gospod profesor, ne da bi vam bilo znano...?« »Kaj naj bi mi bilo znano?« »No, kako vas bodo plačali.« »Zamudo časa mi ne morejo povrniti.« »Pustite meni prosto roko.« »Nikdar.« »Zahteval bom 100.000 frankov.« »Ste li znoreli! Da, za 100.000 frankov potujem, za manj pa nikakor ne. Naravno bodo moje zahtevo odklonili, in to ravno hočem.« Asistent odposlal je na to sledečo brzojavko: Veliko opravila, obžalujem, ako ne dobim 150.000 frankov. — Čez nekaj ur odgovor: Sprejeto, če pridete takoj. Profesor je seveda še dotični večer odpotoval. — Slavni kirurg Pean operiral je proti ogromnemu honorarju ali pa — zastoj. »Veliko od bogatinov, nič od revežev« bilo je njegovo načelo. »Veliko« bilo je samo 30.000 frankov. Sedaj so najslavnejši francoski zdravniki v Parizu:

Guyon, Legond, Doyen, Lucas-Championniere, Berger, senator Pucci, Deboves, Bochart, Dien-lafoy, Potin, Raymond itd.

Zdravilo zoper strup.

»Gospodje!« — je dejal z negotovim glasom gospod Polžek, — »dovolj je za danes; jaz grem domov!«

In vzel je ročno klubuk s kljuko v kotu in postavil po koncu ovratnik.

»Oho, oho! O je! Žene se bojiš, ha, ha, pred staro imaš strah, — se je krohotalo celo omizje v gostilni »Pri plavem volu.«

Gospod Polžek je stal nekaj trenutkov nepremično in gledal zveste sopivce.

»Da, da, bojiš se, da bi te ne zapodila klečat!«

In zopet je sledil živahen smeh.

»Kaj, mene da bi nabila? Jaz da imam strah pred njo? Kdo to pravi? Primojdunaj! Stavim, da mi prinese še nocoj od tukaj vrček pive na posteljo!«

»Bahač! Vodo delaš!« je donelo po sobi.

»Stavim, pravim, stavim za sodček piva, — je kričal na glas gospod Polžek in gledal podjetno svoje zasmehovalce.

»Dobro, stava velja!« — se je zadržlo hkratu več glasov in par dolgih rok je seglo gospodu Polžku v roko.

In ta je odšel takoj domov, da si prisluži stavo. Težke misli so mu brodile po glavi. Ko pa je dospel domov, je začel prav močno stokati.

»Ti klada, ti, pijana, cele noči posedas po gostilnah, nikdar nisi sit, ti požeruh ti, vse zapraviš in poženeš po grlu, mrha!«

To je bil običajni, — kakor je razvidno, — tudi prijaznosti poln vsprejem in uvod za zmerjanje, s katerim ga je počastila vsak večer njegova boljša zakonska polovica, ki se nikdar ni hotela ravnati po svetopisemskih besedah: Žena bodi možu pokorna!

Gospod Polžek pa je samo stokal in bridko zdihoval. Odložil je palico in klubuk in začel sezuvati čevlje.

»Kaj pa ti je?« — ga je vprašala malo prijaznejše žena, katero je kar osupnilo njegovo čudno obnašanje.

»O, nič, nič, z menoj je pri kraju. Umrl bom, umrl še nocoj!« — je dejal čez malo časa Polžek in zdihoval na vse pretege.

»Aha, preveč si se ga nalil, o, ti grda, nenapadena živina, — se je hudovala znova ženica. Gospod Polžek je mahal z rokami po zraku in se delal, kakor da mu bo vsak čas izdihniti. In neprestano je stokal: »Sit sem življenja in zato sem se zastrupil!«

»Za božjo voljo, Francelj, nikar se ne pregreši v besedah, kaj govoriš tako predrzno!«

Žena ni vedela, pri čem da je.

»Ja, kar je, pa je!« — je stokal prav mojstersko gospod Polžek in prevračal belino svojih oči, da se je kar bliskalo po sobi, — »najhuši strup sem vzel, kar jih obstoji, pil sem — aqua destillata!«

»Križani Jezus! Francelj, Francelj, kaj pa ti je v glavo padlo? O, ti moj Bog, vedno sem ti stregla, ravnala lepo s teboj, da lepše sploh ni mogoče, vse, vse sem ti storila, in ti se greš zastrupiti?! O, jaz grem naglo po zdravnika!«

»Ta mi ne more več pomagati, — je odgovarjal gospod Polžek s kolikor mogoče mrtvaškim glasom svoji prestrašeni tiraninji, — »z menoj je pri kraju!«

Polžek je omahnil na tla.

»O, Bog, o, Bog!« — je kričala žena in vila suhe in hude roke, — »Francelj, Francelj, ali ni nobenega pripomočka, nobenega zdravila več, ki bi ti še pomoglo do življenja? Ali ni nič protistrupa za nesrečno aqua destillata?«

»O, seveda je, pivo je edino zdravilo, pa kaj, ko mi ga ti nočeš iti iskat, — je stokal v zadnjih izdihljajih Polžek.

»Grem, grem, — je vihrala žena sem in tja, — »tako j grem, dragi Francelj, samo tako dolgo še ne smeš umreti, da pridem nazaj!«

Žena je bolj letela po zraku, kakor pa stopala po tleh, tako se ji je mudilo po zdravilo zoper strup k »plavemu volu«. Gredeč je potegnila za zvonec pri stanovanju zdravnika Bobka.

Ko je žena odšla, je gospod Polžek naglo vstal in hitel za njo ter se zmuzal v gostilni v stransko sobo. Ko je odšla vsa preplašena zopet domov z »zdravilom«, se je prisedel v prejšnjo družbo in takoj so začeli piti stavo. Vse je bilo krasne volje, ostali sopivci pa so si ubijali glave, kaj se je moralo zgoditi, da je res žena prišla po pivo. Gospod Polžek pa se je resno držal in ni hotel drugega povedati, kakor: »Pa pravite, da se žene bojim; ali vidite, ali vidite sedaj?!«

Polžkova gospa pa je tedaj hitela po ulici s protistrupom. Zdravnik Bobek je ravno odprl okno in izpraševal kdo je in kaj želi.

»Ah, gospod dohtar, pojdite prosim naglo, moj mož se je zastrupil!« — je vila nesrečna žena gori proti oknu, kakor bi hotela doli sneti zaspanega Bobka.

»S čim pa se je zastrupil?«

»Oh, oh, z najstrašnejšim strupom, kar jih je sploh na svetu. Aqua destillata se reče!«

Ta »najstrašnejši strup« je uplival na Bobka prav dobrodejno, zato je začel: »Ljuba gospa! To je popolnoma nemogoče! Jaz stavim glavo, da ne pije vaš mož aqua destillata za nobeno ceno.«

»Toda gospod zdravnik...«

»Nič, nič, takega strupa ne spravi gospod Polžek v svoja usta nikdar... namreč aqua destillata se pravi površno predstavljeno: čista voda!«

Gospa je stala, kakor okamenela, zdravnik pa je zaprl okno. Gospej se je v glavi zjasnilo in takoj je uvidela, da jo je mož neusmiljeno potegnil. Šla je naglo domov, ga iskala povsod in ker ga ni mogla nikjer najti, je sklenila maščevanje. Zamrmrala je polglasno: »Le čakaj, pil ga pa res ne boš sam!«

Nagnila je vrček in — konec je povesti.
»Moskito.«

Smešnica.

Raztrešen profesor. Profesor pride iz šole domov in se takoj vsede k pisalni mizi. Naenkrat zasliši hudo mijavkanje. Zatorej pozvoni in ukaže slugi, ki je bil takoj vstopil, naj mačko iztira iz sobe. Sluga pa se s ponižno prikloni in odgovori: »Oprostite, gospod profesor, vi sami sedite na mački.«

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priliki
družbe sv. Cirila in Metodai

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Jožef Ullaga,trgovina z manufakturnim blagom
v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 26—7

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. done pri po 20 h in višje. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno obitinstvo je najuljudniše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weizl v Mariboru, Zofijini trg šte. 3. 9 20—9

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

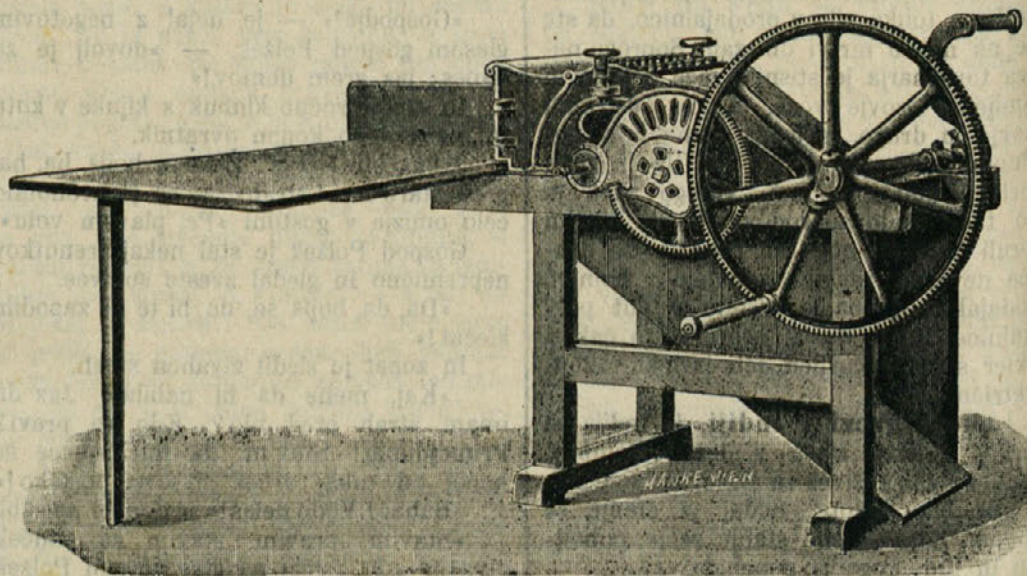
v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru.
Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgoti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Druzgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Druzgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmelja. — Popravila strojev se izvršujejo najbolje in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, ktero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, ktero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, katerega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenz Cainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radač,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Vuk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovatec,
posestnik.

Razbor pri Slovenskogradcu, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

10 9—5

Juri Potočnik,
posestnik.**Bolete**

za stojino na živinskih sejmi
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.